

Ιωάννου του Χρυσοστόμου, Λόγος εις την Ανάληψη του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού.(Απόσπασμα)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Εισαγωγικά.

Ο Κύριος “ανελήφθη εις τον ουρανόν και εκάθισεν εκ δεξιών του Θεού”. Το γεγονός της Αναλήψεως του Κυρίου είναι το ορατό σημείο της συμφιλίωσης Θεού και ανθρώπου, αλλά και του δοξασμού της ανθρώπινης φύσης.

Η καταλλαγή αυτή και ο δοξασμός του ανθρώπου επιτεύχθηκε με την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού -με την οποία ο Θεός ένωσε την ανθρώπινη φύση με τη θεία Του φύση ασυγχύτως, ατρέπτως, αχωρίστως και αδιαιρέτως- το επι γης έργο Του, τα εκούσια Του Πάθη, την ένδοξη Ανάστασή Του.

Οι πολλαπλές εμφανίσεις του Θεανθρώπου, μετά την Ανάστασή Του, σκοπό είχαν να πείσουν τους Μαθητές Του ότι, όντως, αναστήθηκε και να χαρίσει σε αυτούς

την ειρήνη, τη χαρά και το φως της ανεσπέρου αυτής ημέρας. Στις Πράξεις των Αποστόλων (1:3), ο αναστημένος Ιησούς εμφανιζόταν στους Μαθητές Του και τους «δίδασκε τα περί της Βασιλείας του Θεού για σαράντα ημέρες».

Την Πέμπτη της έκτης εβδομάδας από την Ανάστασή Του, ο Χριστός, αφού ευλόγησε τους μαθητές Του, αναλήφθηκε στους Ουρανούς (Λουκ. 24, 50-51), στην περιοχή της Βηθανίας, έτσι ώστε την ημέρα της Πεντηκοστής να επιστρέψει εν Αγίω Πνεύματι, για να συνεχίσει, ως Εκκλησία πλέον, το έργο της σωτηρίας των ανθρώπων. Η εν Αγίω Πνεύματι σωματική παρουσία του Κυρίου υπάρχει και θα υπάρχει συνεχώς, μέχρι τη συντέλεια του κόσμου, στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, όπου οι πιστοί μπορούν να ενωθούν μαζί Του. Ο Απ. Παύλος μας υπενθυμίζει με το λόγο του, ότι «έπειτα ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι άμα συν αυτοίς αρπαγησόμεθα εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις άέρα, και ούτω πάντοτε συν Κυρίω εσόμεθα.» (Α΄ Θεσ. 4: 17).

Το γεγονός της Αναλήψεως αποτελεί ένα από τα βασικότερα δόγματα της Εκκλησίας μας και αναφέρεται στο Σύμβολο της Πίστεως. Αμήν.

Δρ Ελένη Ρωσσίδου-Κουτσού, Φιλολόγος-Βυζαντινολόγος

Κατά το γεγονός της Αναλήψεως, πραγματοποιήθηκε στην πράξη η συμφιλίωση του Θεού με το ανθρώπινο γένος. Διαλύθηκε η παλιά έχθρα, τελείωσε ο μακροχρόνιος πόλεμος. Κι αυτό συνέβαινε έως τώρα, όχι επειδή μισούσε ο Θεός τον άνθρωπο, αλλά επειδή ο άνθρωπος επιδείκνυε αδιαφορία και αχαριστία. Και τώρα, η αλλαγή δεν έγινε εξαιτίας των δικών μας κατορθωμάτων ή επειδή αλλάξαμε στάση και συμπεριφορά, αλλά λόγω της απροσμέτρητης αγάπης και του ενδιαφέροντος του Θεού...

Τώρα στην Ανάληψη, εμείς που δεν ήμασταν άξιοι να κατοικούμε στον παράδεισο, εμείς που στο τέλος καταντήσαμε να μην αξίζουμε να ζούμε εδώ στη γη, με αποτέλεσμα να γίνει ο κατακλυσμός και να χαθεί όλο το ανθρώπινο γένος εκτός της οικογένειας του Νώε, εμείς τώρα οι ανάξιοι ανεβαίνουμε στον ουρανό. Τα χερουβίμ, παλαιά, φυλάγανε τον παράδεισο για να μην μπούμε ξανά και τώρα εμείς τα υπερβαίνουμε. Η ανθρώπινη φύση, στο πρόσωπο του Χριστού, έτυχε τιμής που δεν έτυχε η φύση των αγγέλων. Ο Θεός έγινε άνθρωπος. Δεν έγινε άγγελος. Ενώθηκε μόνο με την ανθρώπινη φύση. Και οι άγγελοι δεν ζηλεύουν, αντίθετα χαίρονται, διότι χαρά των αγγέλων είναι η προκοπή μας και πόνος τους η εξαθλίωσή μας.

Για την αλλαγή αυτή οφείλουμε ευγνωμοσύνη στον Χριστό. Αυτός έγινε μεσίτης.

Ούτε άγγελος, ούτε άνθρωπος, αλλά αυτός ο ίδιος. Ο Θεός ήταν οργισμένος με μας και εμείς τον μισούσαμε. Και μας συμφιλίωσε ο Υιός Του. Πώς μας συμφιλίωσε; Δεχόμενος την τιμωρία που έπρεπε να επιβάλει σε μας. «Εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου γενόμενος υπέρ ημών κατάρα» (Γαλ., 3: 13). Δέχτηκε την τιμωρία του ουρανού, δέχτηκε και τις προσβολές των ανθρώπων. «Οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε επέπεσον επ' εμέ» (Ψαλμ. 68:10) ... Πολλές φορές μιλούμε για τη μεσιτεία της Παναγίας και των αγίων και ξεχνούμε ότι μεσίτης πάνω απ' όλους τους αγίους είναι ο ίδιος Χριστός. Αυτός ως άνθρωπος συνεχώς μεσιτεύει για μας τους ελεεινούς αδελφούς Του. Όπως ακριβώς παίρνουμε κάτι από τη σοδειά μας και το προσφέρουμε στο Θεό για να τον ευχαριστήσουμε και να ευλογήσει όλη τη σοδειά μας, έτσι ακριβώς και ο Χριστός την ανθρώπινη φύση, που προσέλαβε στη μήτρα της παρθένου Μαρίας την κάνει προσφορά στον Θεό, για να ευλογηθεί όλο το ανθρώπινο γένος...

Ενώ πλαστήκαμε από τον Θεό «κατ' εικόνα και ομοίωσή Του», ο άνθρωπος δεν πρόσεξε και ωμοιώθη τοις κτήνεσι. Το να γίνει, δε, κάποιος σαν τα ζώα είναι σαν να έγινε χειρότερος από αυτά. Το να σέρνεται ένα φίδι είναι φυσικό, το να σέρνεται, όμως, ένας αετός είναι η εσχάτη κατάπτωση ... Μερικές φορές, ο άνθρωπος γίνεται χειρότερος των ζώων. Έτσι ο Ησαΐας λέγει, «έγνω βους τον κτησάμενον, και όνος την φάτνη του κυρίου αυτού· Ισραήλ, δε, εμέ ουκ έγνω» (Ησαΐας 1: 3) ... Για να μας συνετίσει ο Κύριός μας, βάζει διδασκάλους τα έντομα. «Πορεύθητι προς τον μύρμηγκα, και ζήλωσον τας οδούς αυτού» (Παροιμ. 6: 6) ... Εμείς οι κατώτεροι των ζώων, τα παιδιά του διαβόλου, με την Ανάληψη του Χριστού γίναμε ανώτεροι και από τους αγγέλους.

Επιμέλεια: Δρ Ελένη Ρωσσίδου-Κουτσού, Φιλολόγος-Βυζαντινολόγος

Βλ.: Χρυσοστόμου, Ι., «Εις την Ανάληψιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού», Ε.Π.Ε., 36 -

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com